

Юлія Кошар

(14 р., ЗОШ І-ІІ ст., с. Угриничі, Любешиівський р-н, Волинська обл.)

Нездоланні Прометеї

Добрий день, доблесний воїне!

Маю надію, що у Вас знайшлося трохи вільного часу, і хочу з Вами поспілкуватися.

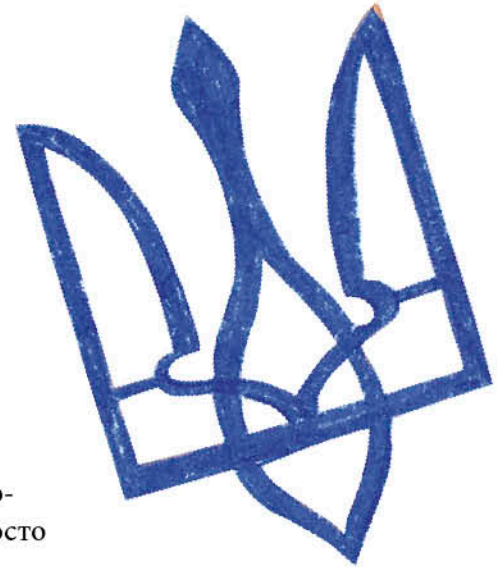
Мене звати Юлія. Я школярка, мешкаю у невеличкому поліському селі, природа навколо якого милує око своєю незайманою красою. У мене хороша родина, гарний дім. Тому мені нестерпно боляче усвідомлювати, що нині багато людей позбавлені даху над головою, можливості навчатися, займатися улюбленими справами, спілкуватися з друзями, милуватися зоряним небом чи просто слухати тишу.

Знаєте, коли я була ще зовсім маленькою, щороку любила зі своїм прадідусем Василем, ветераном Другої світової війни, ходити 9 травня на мітинг, приурочений Дню Перемоги. На дідових грудях тихенько подзвонювало безліч орденів і медалей, і мені усім хотілося гукати: «Бачите, бачите, який у мене дідусь!». Моя долонька зручно ховалася у великій теплій дідовій долоні, і мені було так хороше та затишно!

Дідусь частенько розповідав, як потрапив на війну, як його було поранено, як більше 5 кілометрів його, стікаючого кров'ю, товариш ніс на плечах у медсанбат. Усе шепотів: «Братику, тримайся, тобі – жити...». Я слухала ці розповіді радше як казку. Та і дідові ордени і медалі сприймала як дитячі іграшки. Але усі в нашій сім'ї були впевнені, що ніколи більше не доведеться переживати лихоліття війни.

Та ось уже кілька місяців на сході нашої країни воює мамин брат Роман. Ми з нетерпінням чекаємо його вдома живим і неушкодженим. Ви, як і Ваші товариші, також є чийось сином, братом, чоловіком, татом. А стали солдатом і постійно перебуваєте на лінії вогню, ризикуючи життям. Тому щодень із тисячами українських сімей ми з молитвою посилаємо до неба благання: «Повертайтеся живими, дорогі наші захисники!».

Чи не кожна родина переймається, у що ви взуті, як одягнені, чим тамуєте біль, як харчуєтеся. Так не мало бути, але так сталося. Тому намагаємося чимось Вам допомогти. Маю надію, що Ваші серця зігривають і наші скромні дитячі гостинці. Ми – єдині! А значить – непереможні. Я не знаю, Ви юнак, як мій дядько Роман, чи людина зрілого віку. Та мені дуже хочеться потиснути Вашу долоню. Відчуваєте, як тепло наповнює її? Вболіваю за вас і вірю, що доля буде прихильною до Вас та Ваших товаришів. Для мене ви – Прометеї, які, терплячи жахливі муки та випробування, несуть людям волю та благополуччя.

Ця буремна для нашого краю пора змінила усіх: і дорослих, і дітей. Ви знаєте, зараз я зовсім по-іншому стала сприймати світ. Куди й поділися дитяча безтурботність і безпечність! Багато людей потребують допомоги, і тому нам усім треба стати відповідальними. Усе, що відбувається зараз, у руках самих українців. Та найголовніше – не дозволити принизити свою гідність.

Нещодавно мені на очі потрапили рядки вірша Клави Корецької:

Кожен – співавтор своєї долі.
Кожен сам вибирає, як йому бути
І як те, чим Господь наділив,
Покласти у камеру схову:
Примножити чи за копійку збути.
Кожен забрав своє: хто – в кишеню,
А хто – у серце...

Ця жахлива війна згуртувала усіх нас і зробила сильними, впевненими у своїй перемозі. І для себе я уже вкотре зробила висновок, що любов до своєї землі починається не з жовто-блакитних смужок на сумці, не з жовто-блакитного маніюру і не з прапорця на автомобілі. Вона починається з поваги до себе, до своїх близьких, друзів, до людей, які живуть поряд. З поваги до своєї мови, до землі, про яку мусимо дбати повсякчас.

Пишаюся Вами і безмежно Вам вдячна. Хай щасливим, швидким і світлим буде Ваше повернення додому! Хай береже Вас Господь!

